

Kapitola první

Canary Wharf, Londýn, 9. července 2018

„Pánové. Paní Fairfaxová. Máme problém.“

Charlotta sledovala, jak se prezident banky tiše blíží po luxusním koberci. Posadil se do čela stolu a přes dlouhou desku z masivního ořechu si změřil členy svého vrcholového vedení. Blesklo jí hlavou, že mu to musí připadat jako zrcadlová síň v zábavním parku: řada stejných tmavomodrých obleků a krátkých sestřihů, které se táhnou až na konec, roztažená stehna a velké ruce na stole. Tohle schéma narušovala jen ona – dlouhé tmavé vlasy stažené stuhou od Chanelu do nízkého culíku, decentně naleštěné nehty, úzká ramena, hnědošedé šaty.

„Carlos Mendoza.“

Tohle jméno znala dokonce i ona. Nemusela tu být zaměstnaná, aby věděla, že jde o jednoho z největších klientů firmy, což něco vypovídalo o privátní bance, která se věnovala pouze jednotlivcům s čistým jměním nejméně třicet milionů amerických dolarů. Rodina s jedním nebo dvěma vévodskými tituly patřila ke španělské aristokracii a vlastnila rozlehlé pozemky v Andalusii. Před mnoha generacemi vydělala spous-

tu peněz chovem bojových býků a během let diverzifikovala své podnikání do velkoplošného ovocnářství, investic do nemovitostí a v poslední době do zdravotnické technologie. Vzhledem k tomu, že před několika měsíci četla o Mendozových článcích v odborném tisku, si vybavila, že se hodnota jejich majetku pohybuje kolem sedmi set padesáti milionů liber.

„Právě mi volal jeho syn Mateo. Bohužel, Carlos Mendoza umírá. Čtvrté stadium rakoviny slinivky břišní.“ Mlaskl, aby naznačil lítost, ale Charlotta slyšela i podtext: jeho umírání se jim jistým způsobem nehodilo.

Hugh Farrer se zabořil do křesla v čele stolu a zadíval se na ně. V pouhých čtyřiapadesáti letech byl nejmladším prezidentem v historii téhle banky a také nejnevládnějším. Během těch dvaceti osmi měsíců, co banku řídil, se výnosy zvýšily o třetinu, ale mělo to nepříjemné důsledky: o jednadvacet procent snížil počet zaměstnanců, uzavřel čtyři pobočky v Evropě a soustředil činnost do jejich ústředí tady v Londýně.

„Lékaři mu dávají měsíc života, nanejvýš šest týdnů, takže nemáme moc času.“

My? Charlotta si všimla, jak záda podél stolu při těch slovech lehce ztuhla, jako by je někdo ovládal najednou. Naklonila hlavu na stranu, pozorovala a čekala.

Farrer se podrážděně nadechl. „V pátek večer utrpěl Carlos minimrtvici. Právě teď leží v nemocnici, a jak jsem pochopil, je stále v bezvědomí. Doktoři jsou opatrně optimističtí, že se z toho zotaví – nebo že dojde aspoň k částečnému zlepšení. Když se však Mateo v téhle kritické situaci ujal řízení firmy místo svého otce, jak bylo vždycky zvykem, zjistil, že se starý pán chystá darovat veškerý svůj majetek jistě Marině Quinciové.“

Farrer nechal to jméno vsáknout do stěn a postup-